

miszerint a lombfahasználat fentebbi kimutatásába az urbéri faizás kielégítése is befoglaltatik, sőt hogy a kimutatott tömeg legislegnagyobb része csakis e célra fordított; mert a mit a kincstár a fehérpataki és kabolapójánai vasgyárak, meg a ferenczvölgyi üvegkohó szükségletének fedezésére fölhasznált, vagy azontul eladott és a tisztviselők failletményei kielégítésére fordított, az összes eddigi használatnak egy negyedét sem teszi.

Az eszközökre nézve, melyeket csekkély nézetem szerint alkalmazni kellene, hogy az egész termést mindig biztosan és lehető legjobban értékesíteni lehessen, először a fenyőfát és azután a lombfát illetőleg bátorkodom nyilatkozni.

(Folytatása következik.)

Puska-adó.

Mióta a fegyvertartás a vaffenpasz alól felszabadult, azóta már alig lehet valamire való embert találni a két hazában, a kinek puskája vagy pisztolya nem volna; a panasz pedig a vadirtás, vadorzás, löfegyverrel történt szerencsétlenségek, sat. fölött folytonosan gyarapodnak. Furcsán hangzik ugyan, hogy egy par excellence fegyvert viselő nemzetenél a fegyvertartási jogot korlátozni kívánjuk, és egy tetemes lendületnek indult industria, értem a fenyvetgyártást talán föl is fog jajdulni erre; de nem cél a fenyvertartás szabadságát korlátozni hanem a szenvedélyt megadóztatni vagy is: termékennyé tenni oly szenvedélyt, a mely a legtöbb esetben csak abban leli kielégítését, hogy a falon puska függ, fiókban revolver hever. Ha a dohányzást meg lehet adóztatni, a mi pedig sokkal inkább napi szükségünké vált, mért ne lehetne a puska tartást is ily módon megterhelni. A szenvedélyes puska szerető, azt a pár forintot syivesen megfogja fizetni, a dögvadász azonban, a kinek sódarja legjobb esetben 5 ft. ér, az bizony inkább túlrad rajta vagy rejtegeti, s így a puska kevesbedni, a vadorzó fogyni fog; t. i. sokan reménylik hogy fogyni fog.

Bár föltételesen pártolom a puska-adó behozatalát, a mennyiben t. i. az erdészeti és vadászati személyzet az alól kivéttetik, nem tartozom azok közé, akik tőle a vadászok megkevesbülését reménylik. Én igen jól ismerem az orvadászokat és azok természetét, gyakran volt alkalmam velök barátságos és ellenséges téren találkozni, s ezen tapasztalimból kiindulva állítom: az orvadász puska adóját megfizeti a szomszéd uraság egyik őzbakja vagy más vadja. A vadászat oly hatalmas szenvedély, akár mint a kártya, ivás, szerelem . . . a kit e szenvedély elfogott, ha bár vesztére lenne is, föl nem hagy vele. Ismertem jó modu paraszt gazdákat, kiket a vadászati szenvedély szegénységre juttatott, a puskával azonban még sem hagytak föl. És legyen az orvadász szegény, ne bírja fizetni puska adóját, van gourmand elég, kifizetik azok.

Az orvadászokat megfogyasztani nem puska adóval, hanem igazságos vadászati törvénnyel fogjuk. Ha minden község szabadon rendelkezik vadászati jogával, az ily szenvedélyek jogos kielégítésre talál, és értelmes vadászok vezetése alatt, helyes tilalmazási idő korlátai között rendes becsületes vadászokká válnak. Vessetek gátot a folyamnak s földagadva eltépi a gátat, elpusztítja földeiteket, míg ha csatornát ástok neki, malmot, gépet hajt.

A puskaadó behozatala tehát az orvadászokat kevesbiteni nem fogja, de igen is a koczavadászokat, s így a vadászatra nézve jó hatás nélkül nem marad. Más részt pedig, miután a vagyonos osztály szenvedélyeit fizetteti meg, nem csekély jövedelmet hoz be az állam számára.

A V. és V. szerkesztője azt ajánlja, hogy a vadász engedélyért minden erre képesített honpolgár 5 ft. fizessen az államnak; az ily engedélylyel nem bíró, de fegyvert tartó egyének pedig minden puska után évenként 2, pisztoly után 1 ft. puska-adót fizessenek.

A puska-adó behozatala az angol parlamentben is szóba jött és valószínűleg törvény erőre fog emeltetni.

Mit történjék ezen pénzekkel? Ezt a kérdést még nem hallottuk tárgyalni.

Ha a puskaadó a községeket illeti, azt föl használhatják a vadászat

óvására szükséges kiadások fődözésére, de mi történjék a vadász engedélyekért bejövő százezrekkel? A terméketlen szenvedély termékenyítése nem csak adófizetésből áll. Véleményem szerint ezen összegeket, melyeket a fekvő birtok egyik élvezete hajt be, a fekvő birtok javára kell értékesíteni. Ezt leghelyesebben mező és erdőgazdasági kísérleti és észleletifállomások felállítása által vélném leggyümölcsözőbben megtenni. Indítványom tehát az:

szavasztassék meg a vadászati és puska adó, hajtja be azt az állam, és állítson belőle megyénként, vagy a mi helyesebb, vidékenként mező és erdő gazdasági kísérleti állomásokat.

E föltétel alatt alig fog e két adónak ellenzője akadni, mert a pénz egyik zsebből ki, a másikba megszaporodva vissza kerül.

Elodea canadensis.

(Képpel)

E lapok olvasói talán már olvastak, vagy hallottak valamint e növényről, a mely ha bár maga kicsi és gyöngye is, gyorsnövése segélyével folyamokat, tavakat rövid idő alatt ellepni képes oly annyira, hogy a hajózásnak is akadályul szolgál. Ez oknál fogva a hamburgi nemzetközi kiállítás alkalmával tekintélyes pályadíj volt kitűzve pusztítása legjobb módjára. Mai napig azonban a kivihetetlenség következtében a verseny függőbben maradt.

Hamburgban az Alster medre annyira megtelt e növény indáival, hogy kiirtására már gondolni nem is lehet; megelégszenek ha túlságos elterjedését némileg gátolni képesek. Erre a gőzhajók szolgálnak, melyeknek kerekai a vizet zajlásba hozzák: a zajló vizet pedig e növény nem szereti; kedvencz helye a csendes folyam vagy álló viz lévén.

Hazája e növénynek Kanada, a honnét hajó épület fával vándorolt volna Európába át. Legelőször Irlandban vették észre Warrington mellett 1836-ban egy tóban, 1841-ben Skocziában, 1857-ben Angolországban és 1859-ben Poroszországban a sanssouci és potsdami királyi kéjlakok árkaiban és tavaiban. Azt gondolták, hogy e növény tömkelege kedvezni